

polemiše i druži se sa različitim uzorima. Njegov svaki crtež je skup citata ali i duhovitih obrta, primorava posmatrača da se ozbiljno pozabavi dešifrovanjem a ne da prođe bez razmišljanja. Sve je u veštini i jednog i drugog: crtača i posmatrača. Naravno ako se sve dogodi kako valja, naći će se u razdraganosti i nekom raspoloženju koje besmislu daje lepotu igre u kojoj nema gubitnika. Ova izložba i crteži umetnika su primer kako

se može bez velikih pretenzija doći do neobično vrednog rezultata. Nema patetike, nema proizvoljnosti. Ima veštine i znanja, ima šarma i koketerije koja osvežava Bogdan Pavlović je rođen 1969. godine u Beogradu. Diplomirao je 1997. u školi Lepih umetnosti u Parizu. Magistrirao je 2002. god. u Beogradu na FLU. Samostalno izlaže od 1994. godine. Živi u Parizu.

Bratislav Ljubičić

KOSA BOKŠAN, PETAR OMČIKUS, ANTE MARINOVIĆ

23. V – 11. VI 2005.

deja o zajedničkom radu kod nas je dosta stara. Setimo se ideje da se u Sicevu organizuje likovna kolonija koja i danas, posle sto godina kako-tako traje. Posle Drugog svetskog rata, studenti beogradske likovne akademije odlaze u Zadar i pokreću tzv. Zadarsku grupu. Bivaju sankcionisani i kažnjeni jer su se usudili da rade nešto mimo programa i ustaljenih kanona. No to im nije smetalo: odlaze ubrzo u Pariz i postaju samostalci onako kako to pogoduje samo snažnim i umetnički jakim ličnostima. I tako tri dana u nedelji bi bili moleri, a četiri slikari. Uspeh je postepeno pristizao, mada oni nisu nikada zaboravili svoju zemlju. Tako je Bata Mihajlović ostao Vizantinac, Petar Omčikus, slikar koga je Mediteran opčinio. Isto je i sa Kosom Bokšan, Ljubinkom Mihajlović Jovanović, Kostom Andrejevićem. Mića Popović se nije dugo zadržavao u Parizu i njegova umetnička avantura ima sasvim drugi tok. Pomenuta je Vizantija: ona je otkrivena postepeno i mnogi su umetnici zahvaljujući njoj dobijali sopstvenu verziju apstraktne umetnosti. Pomenuću Stojana Čeliića, Aleksandra Tomaševića, na primer. Imali smo sjajnu priliku da pre-

boljevamo Evropu i da joj damo nešto svoje, autentično. Letnji period je uvek značio za naše "Parizlije" dolazak u Jugoslaviju i boravak na nekom od ostrva, najčešće na Korčuli u Vela Luci. Tu su se upoznali sa meštanima koji su voleli strance i pametne ljude – ne zaboravimo "Korčulansku filozofsku školu" koja je iznedrila časopis "Praksis" i "Praksisovce", nikada drage važećem režimu. Dakle improvizovana letnja kolonija imala je svoje poklonike i ne retko su se organizovale izložbe koje su privlačile pažnju Beograđana. Kao posledica toga stiže nagrada: Petar dobija nagradu Oktobarskog salona, za slikarstvo, a ne zadugo Ante Marinović za skulpturu.

Jedna umetnička praksa koja se ustalila dobila je svoj ekvivalent i tome pripada i ova izložba crteža i grafika troje Korčulanaca. Naravno uočavaju se individualnosti, jasno je da neke čvrste povezanosti nema, ali ima nešto što je itekako važno: svežina duha koju umetnici prezentiraju bez obzira na svoju vremešnost i svega onoga što im je bilo u životu. Ako smo imali utisak da je tek generacija nastala posle osamdesetih sposobna da krstari svetom i da poredi sopstvenu umetničku tradiciju sa svetskom, jasno je da u tome ima prilično površnosti. Kako će se dalje razvijati internacionalni stil već je nešto drugo. Ovi umetnici su uspeli da se sačuvaju i da daju mnogo toga sopstvenog.